במדינה

הכנסת

נעים להיזכר

באו"ם חשבו שהוא עדיין ח"כ. הוא לא טרח לתקן את הטעות

הפרופסור יוסף רום הוא פוליטיקאי כמעט אלמוני. גם כאשר כיהן כחבר־כנסת, מטעם הליכוד, לא התבלט ולא הגיע לכותרות. תמיד נותר באפרוריות הספסלים האחוריים. דיברי הכנסת הפרוטוקולים של בית־המחוקקים, אינם מעידים על כישרון־נאום מבריק או מקוריות־המחשבה של רום. המעשה הפרלמנטרי היחידי שניתן לזקוף לזכותו — או לחובתו — הוא הצבעתו נגד הסכמי קמפ־דייוויד.

אין פלא שחבריו בחרות רשמו היטב את תרומתו לכנסת, והדיחו אותו משם.

השבוע התברר כי למרות הכל, רום די נהנה מהתואר ח"כ, עד כי היה מוכן להתיישב במקום שבו רק לח"כים מותר לשבת. השבועון הניו־יורקי ישראל שלנו המופיע בעברית, דיווח השבוע לקוראיו כיצד הסתנן רום לאו"ם, במעמד של ח"כ, תחת הכותרת: „הפרופסור יוסף רום התחזה לחבר־כנסת".

דיווח „ישראל שלנו":

חבר־הכנסת לשעבר הפרופסור יוסף רום הופיע בשבוע שעבר בדיוני ה־אירגון הבינפרלמנטרי פרלמנטריאן גלובל אקשן, שנערכו בבניין האו"ם בניו־יורק, כשעל שולחנו מתנוסס שלט המציג אותו כחבר־פרלמנט.

מסתבר שרום, שהשתתף בעבר באחד מדיוני האירגון, העוסק בפעי־לות פרלמנטרית עולמית לפירוק הנשק, השלום וחיזוק מדינות העולם השלישי, קיבל הזמנה להשתתף גם בישיבות האירגון השנה, המיועדות לחברי פרלמנטים בלבד, אך לא טרח להודיע למארגני הכינוס כי חדל כבר להיות חבר־כנסת.

לעומת זאת, פנה רום ליו"ר־הכנסת שלמה הלל, וביקש ממנו רשות להש־תתף בכינוס. הלל, שלא ידע שהכינוס מיועד רק לחברי־פרלמנטים, הענק לו את האישור. בעיקבות האישור מימן מישרד־החוץ את נסיעתו של רום.

בניו־יורק הסתבר לרום, שהפעם הוזמנה לכינוס חברת־כנסת נוספת — שולמית אלוני מר"ץ. זה לא הפריע לו לשבת במושבי חברי־הפרלמנטים, מא־חורי שלט שהכריז עליו כח"כ. כאשר נודע למארגני הכינוס כי רום אינו ח"כ, הם ביקשו ממנו הסברים.

רום טען, כי לא יתכן שבכינוס תשתתף רק נציגה של האופוזיציה בישראל.

מארגני הכינוס ביקשו ממנו ש־ישלח במקומו חבר־פרלמנט ממיפ־לגתו, ועל כך הגיב הפרופסור רום באומרו: „עלי להתייעץ עם מיפלגתי."

רום טען, עוד, כי הוא מכהן כיועץ מיוחד במישלחת־ישראל לאו"ם. ב־מישלחת הישראלית לא ידעו דבר על תפקיד כזה של יועץ, שהוענק לרום.

את הנאום המרכזי בכינוס נשא הפ־רופסור הנודע לכלכלה ג'ון קנת גלבריית, שאמר כי בשנה הבאה ימלאו 70 שנה למהפכה הבולשביקית, ומאז ועד היום לא התחוללה כל מילחמה בין ארצות־הברית לברית־המועצות, ולכן קשה להבין מדוע שתי המדינות נמ־צאות במירוץ־חימוש ומבזבזות את משאביהן על נשק ובצבא.

כהן בבית־הקברות. הסייפא בסיפור הנ"ל משעשעת במיוחד. חברי האגף הקיצוני בחרות לא התעניינו מעולם בבעיות של פירוק־החימוש או חיזוק מדינות העולם השלישי. רום עצמו, מומחה למטוסים ונציג קשות של לובי יצרני־הנשק בישראל, מתאים היטב לתיאוריו של גלבריית על תע־שיינים ואנשי־צבא, הלוחצים על ממשלותיהם לבזבז משאבים על חי־מוש.

נוכחותו של רום בכינוס כזה היתה כמו של כהן בבית־הקברות. ואולי גרוע מזה: צלם בהיכל.

מומחה שפירא
לעבור „הכשרה" אצל חובש

רופאים, מאות המיכתבים שהם כתבו לקרוביהם ומכריהם, על דרך־הייסורים שהם עוברים בארץ, השפיעו על הפסקת העליה, ווגרמו במידה לא מבוטלת לנשירה בווינה.

חמש תעודות שונות

ד"ר יעקב שפירא לא הצטרף לקבוצת הרופאים שעירערו ב־בית־המישפט. הוא גם לא השתתף בהפגנות. הוא לא רצה לקבל הכרה כרופא המטפל בחולים, אלא רצה להמשיך להיות רופא של המונים — רופא־תברואה, העובר בתחום שבו הוא מתמצא היטב.

אילו היה שפירא מצטרף לקבוצת המערערים בבית־המישפט העליון, היה ללא ספק זוכה כבר לפני חמש שנים ברשיון לעסוק ברפואה.

בשל רצונו להמשיך לעבוד בתחום שבו הוא מומחה, נענש הד"ר יעקב שפירא, ונאלץ ל־עבור שיבעה מדורי־גיהינום בירוקראטי.

בתקופות שונות קיבל שפירא מפקידים שונים של מישרד־הבריאות מיכתבים שתוכנם נוגד האחד את השני. בין השאר הוא קיבל מהמחלקה למיקצועות רפואיים של מישרד־הבריאות חמש תעודות שונות, המת־ייחסות להכרה במעמדו:

● **ב־13 במאי 80, הוא הוכר כ„בעל תואר שני (מוסמך) ב־היגיינה ותברואה".**

תעודה זו ניתנה לשנתיים. נוסף בה הסייג: אין תעודה זו מתירה טיפול בחולים."

● **כעבור פחות משנתיים, ב־3 בינואר 82, הוכר כ„רופא לצרכי דירוג ושכר".**

תעודה זו ניתנה לשנה בלבד.

● **ב־5 בינואר 83, שוב הוכר כ„רופא לצרכי דירוג ושכר". הפעם לשנתיים.**

כל שלוש התעודות הנ"ל חתומות על־ידי הד"ר עוזי ברוק, מנהל המח־לקה למיקצועות רפואיים.

● **לפתע, ב־10 בנובמבר 84, קיבל ד"ר שפירא רישיון חדש שבו נרשם: „רופא לצרכי עבודתו במעברה".**

גם על תעודה זו חתם ברוק, תוקף התעודה: עד 17 בנובמבר 85.

● **במקביל, ב־4 בדצמבר 84, שבועיים לאחר שקיבל את הרשיון הקודם, נתקבלה עוד תעודה, שבה הוכר בתואר חדש: „בוגר בית־הספר להיג־יינה וסניטריה באודסה, ב־בריה"מ".**

(ידע גיאוגראפי אינו הצד החזק של פקידי מישרד־הבריאות. הם התבלבלו בין קייב לאודסה.

תוקף תעודה זו: שנה אחת. גם היא חתומה על־ידי הד"ר עוזי ברוק.

עם קבלת שתי התעודות האחרונות נכנס הד"ר שפירא, האהוב והמכובד על מעבידיו, לעימות עימם — נגד רצון שני הצדדים. לפני קבלת תעודות אלה קיבל שפירא משכורת כרופא־תברואה, לפי הגדרת התפקיד בעיריית קריית־ביאליק. מרגע קבלו תעודות אלה, נשאל על־ידי מעבידיו: מי אתה, הד"ר שפירא — האם אתה רופא? כיצד לשלם את משכורתך? הרי קיבלנו אותך לעבודה כתברואן־רופא!

שפירא פנה לוועדה להערכת תארים, כדי שיגדירו את השכלתו, וקיבל ב־18 ביולי 1986 הכרה כבעל מיקצוע „בריאות הציבור", תואר שני.

במקביל פנה הד"ר צבי הלר, מנהל המחלקה הפרופסיונלית של ההסתד־רות הרפואית בחיפה, לוועד המרכזי, ו־ביקש להגדיר את מצבו המיקצועי של שפירא:

כדי להיות חבר בקרן־הש־תלמות, לקבל זכויות־פנסיה, להתקדם בדירוג השכר ולהיות מוגן במיקרה של פיטורין, חייב היה שפירא להיות חבר ב־אירגון מיקצועי כלשהו.

עם בואו ארצה, התקבל באופן אוטומטי כחבר מן המניין בהסתדרות הרפואית. אך לפי ניסוח הרשיון ה־אחרון מישרד־הבריאות לא היה ברור אם שפירא ממשיך להיות רופא.

הד"ר הלר קיבל תשובה מעורך־הדין שאול קייזמן, מנכ"ל ההסתדרות הרפואית, שבה נאמר כי „ד"ר יעקב שפירא אינו מוגדר כבקטריולוג (!) לצערי, והוא אינו יכול להיות חבר בהסתדרות הרפואית."

(המשך בעמוד 33)

עם כל בקבוק ג'יי־אנד־בי

ארמון באקינגהאם, בערך 1850

יצחק נתן, מנכ"ל נתן צבי ושות' בע"מ, הוא יבואן ותיק, ששמו הולך לפניו ביבוא משקאות חריפים מעולים (כמו ויסקי ג'יי־אנד־בי וביילי אייריש קרים). אבל נתן מייבא גם, זה שנים רבות, את תה־היוקרה האנגלי רידג'וייס, אותו כבר שתו במאה שעברה בארמון המלוכה הבריטי, ארמון באקינגהאם.

עד עתה הסתפק נתן בפלח קטן מאוד של שוק התה המקומי, המגיע לאלפיים טונות לשנה. עתה הוא החליט להרחיב את שיווק תה־היוקרה רידג'וייס בארץ. ולקראת שבוע בריטניה העומד להיערך בימים אלה בכל־בו שלום בתל־אביב הוא יום מחווה מיוחדת: שעה שיבואן תה אחר הבטיח לחלק חבילת סוכר עם כל חבילת תה, מבטיח נתן, כי כל הקונה בקבוק ויסקי ג'יי־אנד־בי יזכה בחבילת תה רידג'וייס חינם אין כסף!

חבילת תה רידג'וייס חינם!